

ດំឡើងស្តាន ទូចនិបណ្តាប

มีหอยทากอยู่ตัวหนึ่งซึ่งเชื่อว่า เนินนาน เขาเป็นหอยทากที่กระติบช้า กว่าหอยทากทั่วไปมาก เวลาที่พวกรหอยทากตัวอื่นๆ กระติบไปไหนมาไหน พร้อมๆ กับเนินนาน พวกรเข้าต้องยืนรอเนินนานนานนั้นช้าไม่ลงเลยที่เดียว นางครัวก็กว่าเนินนานจะกระติบมาทัน เพื่อนๆ นางตัวก็หลับไปเสียแล้ว

วันหนึ่งเพื่อนๆ หอยทากต่างพากันป่นว่า “เนินนาบนะกระดิบช้า...ช้า
ต่อไปซันจะไม่ไปไหนกับเข้าอีกแล้วล่ะ”

เนินนาบแอบได้ยินเข้าก็เสียใจ เขากลับน้ำตาหายใจ เอาไว้ไม่ให้
เพื่อนๆ เห็น แล้วค่อยๆ กระดิบกลับบ้าน

พอถึงบ้านเป็นนาทีร้องไห้โศ น้ำตาของเขากลอกอกนามาไม่ขาดสาย
จนทั่วบ้านของคุณกึ้งกือพันชาซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับบ้านของเขามาก

คุณกึ้งกือพันชาเห็นน้ำทั่วบ้านของคนกึ้งร้องตะโกนด้วยความตกใจ
“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! นำป่าให้มาทั่วบ้านของเราด้วย!”

เนินนา้นได้ยินเสียงร้องของคุณกิงกิอพันขาจึงหยุดร้องให้ แล้วรีบกระติบมาดู เมื่อเห็นว่าม้าตายของตนไหลไปท่อน้ำบ้านของคุณกิงกิอพันขา ก็เข้าไปขอโทษขอโพย และช่วยคุณกิงกิอพันขาวิดน้ำตายออกจากบ้านเป็นการใหญ่

กว่าน้ำตาจะแห้ง เนินนาบกับคุณกึ้งกือพันชาเก็ทมดแรก หอบแยกๆ ตัวยกันทั้งคู่ เมื่อหายเหนื่อยแล้วคุณกึ้งกือพันชาเก็ทมดถามเนินนาบว่า

“ทำไมเธอจึงร้องให้นากนายขนาดนี้ล่ะ” เนินนาบจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณกึ้งกือพันชาฟัง

เมื่อเนินนาบเล่าจบ คุณกึ้งกือพันชาเก็ทมดว่า “ฉันคิดว่าฉันมีวิธีที่จะทำให้เธอ恐慌ตืบได้เร็วขึ้นนะ”

“ท้าอย่างไรหรือ” เป็นนาบถามด้วยน้ำเสียงที่นิ่มนวล

คุณก็งอกอึ้งพื้นขานบอกว่า “คุณปูเคยเล่าให้ฉันฟังว่า ในเวลากระลางคืน หากใครได้เห็นดวงดาวสีแดงทุ่งลุงมาจากท้องฟ้า ผู้นั้นจะสามารถขอพร จากดวงดาวสีแดงได้หนึ่งข้อ ถ้าเชื่อถือของพระศรuba จะจะได้ผลก็ได้นะ”

เนินนาบได้ฟังตั้งนั้นก็ตื่นใจ เขาก็คิดว่าอย่างไรเสียเขาก็ควรจะทดสอบดูตั้งนั้นพอห้องพ้าเริ่มมีดี เขาก็จึงกระโดบตบออกไปเพ้ามอของหาดูดวงดาวสีแดงที่คุณก็คงก็อพันข้าพูดถึง

เป็นนาบต้องกดหลับอดนอนเพื่อฝึกน่องหาดูวิวสีแดงอยู่หลาຍคืน
จนกระทั้งในคืนหนึ่ง ขณะที่เป็นนาบกำลังจะเพลียหลับไป เขาก้มมองเห็น
ดวงดาวสีแดงพุ่งลงมาจากการฟากฟ้า เป็นนาบที่ใจมาก เขายืนอธิษฐานว่า
“ขอให้ฉันกระตีบเววซึ่นกว่านี้ด้วยเถอะ เพียง!”

พอสิ้นคำอธิษฐาน เนินนาบก็รู้สึกว่าตัวของเขางเบาหวิวราวกับปุยนุ่ม เมื่อเขากลองกรະดีบคุ้งพบว่าคนของสามารถถกรະดีบได้อย่างรวดเร็วราวกับกระต่ายวิ่ง

เป็นนาบตี่จิมาก เข้าล่องกระดิบไปทางโน้นที่ กระดิบมาทางนี้ที่ แต่ไม่นานเขาก็รู้สึกว่าเขาน่าจะชอบที่ตัวเองกระดิบเร็วๆ แบบนี้เลย เพราะเขาน่าจะสามารถปังคับร่างกายของตนได้เหมือนเช่นเคย

ເນີບນາບກະຕົບໄປປັນດັນໃນນ້ຳງ ກະຕົບໄປປັນກ້ອນທຶນນ້ຳງ ຈົນຫວັນ
ທັນຕາບວມປຸດໄປໜົມດ

“ໂອີຍ! ແລ້ວເຮົາຈະທໍາອຍ່າງໄວຕີລະທີ່ນີ້” ເນີບນາບຕິດດ້ວຍຄວາມກັ່ຽນໃຈ

เมื่อไม่รู้ว่าจะแก้ไขได้อย่างไร เนินนาบจึงกระติบไปยังบ้านของคุณ
ก้องกือพันชาอีกครึ่ง เพื่อขอคำปรึกษา

เมื่อคุณก้าวเท้าพ้นจากทราย จึงแนะนำว่า

“วิธีแก้ไขมืออยู่แค่ไว้เดียว นั่นก็คือเรื่องจะต้องมองหาดวงดาวสีแดงให้พบอีกครั้ง และล้วงชี้ชี้ฐานให้ดัวเองกลับไปเป็นเหมือนเดิม แต่เรื่องนี้ในจะว่าไม่อยากจะกระตืบเร็วๆ แบบนี้อีกแล้ว เพราะถ้าเหรอเปลี่ยนใจแล้วไปขอพรข้าอีกจะก็ ดวงดาวสีแดงจะกรีหานมากและอาจคลบบันดาลให้เรื่องพบโชคร้ายต่างๆ นานา”

“แน่ใจฉะ ฉันคิดคุ้ตแล้วก็เห็นว่าฉันเหมาะที่จะกราดีบซ้าๆ แบบเดิมมากกว่า ถ้าเพอนๆ จะไม่ยอมคงกับฉัน เพราะฉันกราดีบซ้าก็ช่างเข้าแท้อะ” เนินนาบตอบอย่างมั่นใจ

จากนั้นเบ็บนาบกีกระดีบไปฝ่ามอจหาดวงดาวสีแดงอิครึ้ง ครัวนี้
เข้าฝ่ามอจเพียงแค่สองคืนก็พบดวงดาวสีแดงส่องแสงประกายพุ่งตัด
ท้องฟ้าอันมีคลื่นมาเป็นทางยาว

เนินนาบเห็นด้วยนั้นจึงรับอธิษฐานว่า

“ขอให้ฉันกลับไปกราดดีบซ้าๆ เหมือนเดิมด้วยเถอะ เพี้ยง!” พอพูดจบ
เนินนาบก็กลับเป็นเนินนาบผู้เชื่องช้า เช่นเดิม เขารีบมากและกราดดีบซ้าๆ
กลับบ้านอย่างมีความสุข

เมื่อกลับมาถึงบ้าน เนินนาบก็เห็นเพื่อนๆ หอยทากที่มาเยี่ยมรอเข้าอยู่หน้าบ้านเต็มไปหมด เนินนาบจึงถามตัวยความประหลาดใจว่า “พวกเชื้อมาทำอะไรกันหรือจะ”

เพื่อนๆ หอยทากตอบว่า “พวกรเมาข้อใหญ่ที่เคยหุดไม่ติดกับเหอนนะ
เนินนาบ พอดีคดคุ้งแล้วว่าแม้มีเรือจะกระดับช้า แต่เรือก็เป็นเพื่อนที่ดีมันน้ำใจ
ช่วยเหลือผู้อื่นเสมอมา แทนบังมีเรืองสุกๆ มาเล่าให้พวกรเราฟังทุกวัน
เนินนาบยกใหญ่ให้พวกรเราชื่อระนาบ ต่อไปนี้พวกรเราชจะไม่ร่าเรออีกแล้วล่ะ”

เนินนาบได้ฟังดังนั้นก็ตีใจ เขานอกเพื่อนๆ ว่า “ฉันไม่โกรธพวกรเเรอ
หรอกจ๊ะ” นับจากนั้นเนินนาบและเพื่อนๆ หอยทากก็เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน
ตลอดมา

ເວີ້ອຕຽວຫຼອງ “ເນື້ນການ” ນອຍກາກກີ່ກຣະດີບຫັ້າ...ຫຼາ
ຈານເກົ່າອນໆ ຮະຫຼາໄມ່ອ່າກຈະໄປໄຫຍມາໃນນັດວັນ
ມາດູກັນເຊີ່ວ່າເນື້ນການຈະແກ້ປິດໝາກນີ້ອ່າວໂຮດຕ້?